

Bewoners wzc Regina Coeli in voorstelling Kathlyn Wuyts

02/08/19 om 06:00 Bijgewerkt op 01/08/19 om 14:16

<http://kw.be/auteurs/stefan-vankerkhoven-149.html>

Stefan Vankerkhoven (<http://kw.be/auteurs/stefan-vankerkhoven-149.html>)

Voor haar afstudeerproject aan de Amsterdamse Toneelschool en Kleinkunstacademie creëerde de jonge Brugse actrice en theatermaker Kathlyn Wuyts de solovoorstelling 'Vaste Grond'. Daarvoor baseerde zij zich op gesprekken met bewoners van woonzorgcentrum Regina Coeli in Sint-Andries.

Maria, Lisette, Dina, Lisette, Rita en Ghislain bij theatermaker Kathlyn Wuyts: "De verhalen van mijn

gesprekspartners, hun liefdes maar ook hun teleurstellingen bezorgen mij als actrice een zekere geborgenheid." © Davy Coghe

Kathlyn Wuyts (21) zag het levenslicht in Thailand, maar groeide wel op in Brugge. Na haar humaniora aan het Sint-Andreaslyceum in Sint-Kruis, koos zij in 2015 voor een acteercarrière en nam met succes deel aan een auditie van de Amsterdamse Toneelschool. Ze studeerde er in juni af, met de solovoorstelling 'Vaste Grond', waarvoor zij op het ITS-festival in Amsterdam de prijs voor het beste debuut kreeg. Met als beloning een tournee door Nederland in september en oktober.

Intiem

"Ik ben jaren geleden begonnen met het verzamelen van verhalen", zegt Kathlyn Wuyts. "Wat mij vooral fascineert in het theater is dat je op een podium op een intieme manier praat met mensen die je niet kent. In Amsterdam heb ik in de openbare ruimte enkele brievenbussen geplaatst, met de vraag aan voorbijgangers om iets over zichzelf te schrijven. Daarrond heb ik voor school teksten en liedjes geschreven."

"Maar ook tijdens mijn vele treinreizen tussen Brugge en Amsterdam vroeg ik mij vaak af: wie zijn die mensen die naast mij in de trein zitten? Wat is hun levensverhaal? Vanuit diezelfde filosofie is mijn eindproject 'Vaste Grond' ontstaan. Tijdens mijn laatste schooljaar in Amsterdam ben ik beginnen nadenken over mijn toekomst. Waar zou ik een plek vinden waar ik mij thuis voel? In Brugge? In Thailand? In Amsterdam? En wat betekent zich thuis voelen?"

"Het project werd concreter na een gesprek met mijn oma Rita (84), die in een serviceflat verblijft van residentie Betferkerke, op het domein van woonzorgcentrum Regina Coeli. Zij heeft een bewogen leven achter de rug: zij heeft Letse roots, is geboren in Berlijn en vluchtte met haar ouders naar Frankrijk, toen Hitler aan de macht kwam in Duitsland. Toen ze met een Belg huwde, verhuisde ze naar Brugge. Heel haar leven heeft ze gezocht naar een 'thuisplek'."

Bodemloos

"Aansluitend heb ik nog twaalf andere bejaarde bewoners van Regina Coeli geïnterviewd. Oudere mensen hebben een bodemloze kist aan verhalen.

Sommigen van hen hebben in andere landen en continenten geleefd, anderen zijn heel hun leven lang in Sint-Andries blijven wonen. Dankzij hen besepte ik dat 'thuis' niet gebonden is aan een geografische plek, maar wel synoniem is voor veiligheid en geborgenheid. Als 21-jarige, pas afgestudeerde theatermaker voel ik mij een beetje onveilig, bij de start van mijn volwassen leven en carrière. De verhalen van mijn gesprekspartners, hun liefdes maar ook hun teleurstellingen bezorgen mij als actrice een zekere geborgenheid. Dat allemaal heb ik verwerkt in mijn solovoorstelling 'Vaste Grond'."

Wat vinden de bewoners van de serviceflats in Regina Coeli, die hun leven vertelden aan Kathlyn Wuyts, van het project en over het thema 'thuis'? Oma Rita zegt droogjes: "Regina Coeli is onze 'terminus'. 't Leven hangt af van toevalligheden: mijn vader is tijdens WOII in een werkkamp van de Nazi's gestorven, ik ben in Brugge beland, toen ik op het strand in Nice een Belg leerde kennen! We zijn gehuwd in 1957, om te emigreren toen had je geen papieren nodig! Nu wel!"

Gevlucht

Lisette (89) heeft in haar hele leven slechts op drie verschillende adressen gewoond: "Ik ben geboren en opgegroeid in Jabbeke, sinds mijn huwelijk in 1955 woonde ik in Sint-Andries. Nu verblijf ik al drie jaar in Regina Coeli. Toen ik trouwde, gaf ik mijn kantoorjob op. In de jaren '50 werd een man geacht voor heel het gezin te kunnen instaan. Ik kreeg vier kinderen. Op het einde van zijn leven zei mijn man: nu zou ik jou niet meer kunnen thuishouden...."

Maria (85) moest tijdens WO II uit Raversijde naar Loppem vluchten: "Ik woonde gedurende 50 jaar in Sint-Michiels en kreeg vijf kinderen. Ik heb nooit gewerkt en teer nu op het overlevingspensioen van mijn man! Als je al mijn kleinkinderen en achterkleinkinderen optelt, komen we aan een familie met 42 leden! Telkens als er weer iemand in de familie in verwachting is, zeg ik proficiat. Maar tegen mezelf fluister ik: weer een enveloppe erbij met Kerstmis!"

Je thuis voelen is niet gebonden aan een geografische plek

Maria (88) uit Sint-Andries benadrukt dat ze zich thuis voelt in Regina Coeli: "Als je

je eigen huis uit moet, laat je enkel een hoop stenen achter. Het verlies van mijn man op 64-jarige leeftijd viel mij veel zwaarder."

Kongo

Ghislain (92) werkte tien jaar lang als gezondheidsbeambte in Belgisch Kongo: "Ik moest 6.000 leprozen en mensen die aan de slaapziekte leden opvolgen, maar gaf ook les aan een verpleegstersschool in Stanleystad. Bij mijn terugkeer naar België vond ik aanvankelijk geen werk. Nadien werd ik medisch vertegenwoordiger. Nu ga ik elke dag, stipt om 17 uur, mijn demente vrouw in het wzc bezoeken. We leven noodgedwongen, zonder toelating van de bisschop, gescheiden van tafel en bed..."

Dina (87) heeft 60 jaar lang in hetzelfde huis in Sint-Andries gewoond en de Lisseweegse Lisette (87) volgde de liefde naar Knokke: "Ik heb er 35 jaar lang met mijn man een viswinkel uitgebaat. Mijn man is drie jaar geleden bezweken aan een trombose. Ik ben een echte dromer, geld en materialisme zijn niet aan mij besteed. Ik droomde ervan om schrijfster te worden en heb tal van lezersbrieven geschreven naar het vrouwenblad Libelle. Twee van mijn drie kinderen zijn vroegtijdig gestorven, ten gevolge van een ongeval en een hersentumor. Ik kon er met niemand over praten, maar ik kon mijn gevoelens wel kwijt in die lezersbrieven..."

Kathlyn Wuyts voert 'Vaste Grond' drie keer op in De Zeven Torentjes in Assebroek: op 17 augustus om 15 en 20 uur, op 18 augustus om 15 uur.

DE THAISE ROOTS VAN KATHLYN WUYTS

Kathlyn Wuyts (21) zag het levenslicht in Thailand en dat prikkelt onze nieuwsgierigheid... Kathlyn: "Mijn papa Niels Wuyts is dierenarts van opleiding. Ter vervanging van zijn legerdienst deed hij in het Verre Oosten wetenschappelijk onderzoek naar parasieten bij dieren. Nadien is hij er beginnen werken voor een farmaceutisch bedrijf. Mijn mama is hem gevolgd naar Azië, ze hebben samen tien jaar lang gewoond en gewerkt in Vietnam en Thailand. Vandaar dat ik in Thailand geboren werd. Maar in 1997 was er een grote bankencrisis in Thailand en zijn mijn ouders noodgedwongen teruggekeerd. Papa is afkomstig van

Antwerpen, mama van Mechelen, maar ze vestigden zich in Brugge. Ze wonen nu nog altijd in Sint-Kruis, waar ik aan het SASK school liep alvorens mijn theateropleiding in Amsterdam aan te vatten." (SVK)

U krijgt 4 artikelen per maand gratis

Of neem een **abonnement** en krijg **onbeperkt** toegang tot **alle artikelen** van KW.

Ik wil alles kunnen lezen (/abonneren/?funnel=pluszone)

[Ik ben al abonnee](#)